Nygårdskirken 25. oktober 2026, kl. 10.30

Tekst: Lk 13,1-9

Salmer: 752, 401, 888, 277, 845, v.1-2, 399

Gud: Giv os tro og håb, som du giver os styrke og ansvar! Amen.

112-årige Kirsten Schwalbe er den ældste i Danmark nogensinde! Hun er ret så frisk både fysisk og mentalt og har fortalt inspirerende i medierne om sit lange liv på jord, et jævnt og muntert, virksomt ét af slagsen! *Og* så kom det så *også* frem, at Kirsten og hendes mand i 1941 meldte sig ind i det danske nazistparti. *Jeg var for dum dengang,* forsvarer hun sig – *jeg havde ikke forstand på den slags.* Et års tid efter besættelsen? Mon dog ikke en dansker da vidste ét og andet om hvad det indebar aktivt at vælge nazismen til? 39.000 danskere meldte sig ind, i løbet af de 15 år partiet eksisterede. De fleste – deriblandt 112-årige Kirsten – levede siden videre som om intet var hændt. De var jo som Kirsten ganske almindelige søde og rare mennesker. For alle ekstreme politiske ideologier lever af helt almindelige søde og rare menneskers støtte. Der ligger helt banale

hverdagsagtige ting bag, når det onde folder sig ud. Der var så meget, der bare *skete:* Vi var ikke helt *med*; følgerne kom bag på os! Og tankerne kan holde os vågne om natten: *Havde* jeg dog bare … havde jeg dog bare *ikke* … Det koster at være menneske. Vi står alle i dyb gæld, for ingen af os undgår at blive skyld i andres smerte. Derfor siger Jesus, at vi skal *omvende os*. Vi skal vende os om og se i en ny retning! Vi plejer jo straks at lede i retning af *bortforklaringer og undskyldninger*. Men undskyldninger giver bare *andre* skylden: Samfundet, forfædrene, tiderne Maud. *Jeg var bare en naiv husmor, der ikke havde forstand på politik; det var manden der ordnede den slags* - som 112-årige Kirsten pegede på. Ja, pege på andre – og fremstille sig selv som en magtesløs, der ikke ku' gøre for det! Det er en helt almindelig måde at prøve at løbe fra sit ansvar på – og få nattero. Men er det *sandheden* om os, at vi er svage og dumme ofre for omstændighederne? Er vi da ikke *skabt* til at leve dette liv? Har vi da ikke kræfter og evner til at skabe det mest fantastiske? *Vend jer om* – siger Jesus *og se, hvad I kommer fra og har med jer af ressourcer og styrke!* Se, de dage og år, der var – valg og konsekvenser, lykke og ulykke. Muligheder vi fik – muligheder vi

gav andre. Eller tog fra dem. Noget er for sent. Og noget er *ikke*! Vi bliver måske ikke 112; vi skal ikke være her *altid* – men vi *er* her, og i hvert eneste nu åbner Gud rummet omkring os og peger ind i muligheder for at tænde lys for andre og styrke håbet i verden! Vi er her! Vi kan endnu nå at plante et kys på en kind, nå at plante et træ! Om vi ser det bære frugt, *ved* vi ikke; men håbet har vi: Det kan være det ender godt! Et smil er et håb, et kram er et håb! Og Gud giver os dette øjeblik uden at bekymre sig om, hvad vi fylder det med. Gud lader ikke bekymringen for dårlige resultater ødelægge glæden ved igen og igen at velsigne os med nye muligheder! At kende resultatet er slet ikke *nødvendigt*! Nødvendigt er det blot at håbe og tro og tale godt om livet i os og omkring os! Det er nok til at smile, at hjælpe, at grave, gøde og vande! Vi vælger og vi tager fejl – og vi kan alligevel ende som Kirsten: Som rare gamle damer med meget at glæde os over og glæde og inspirere *andre* med! Selv om en del altid vil mislykkes for os, så har vi stadig så rige muligheder for at være til velsignelse! God arbejdslyst!
Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.